

Mary Carlisle laat U zien, waarmee U uw teint moet verzorgen. Met beide Pond's Creams! Zij verzorgen Uw teint en Uw charme. Gebruik daarom ook overdag Pond's Vanishing Cream voor een fluweelig-matte teint en 's avonds Pond's Cold Cream, die Uw huid reinigt en versterkt.

GRATIS: 2 monsterbuisjes der beide Pond's Creams na inzending van 10 ct. in postz. voor porto, enz. aan: **POND'S EXTRACT Co.** Afd. 210 . AMSTERDAM
Naam:
Adres:

POND'S

Kleinigheden.

Die niet verwaarloosd mogen worden.

Onlangs had ik een jongeling te logeeren, en ik de geheimen van onze badkamer uitde. Kraan zus, kraan zoo.

Ik wil de witlinen gordijnen voor hem uitn, de ringen gaan te stroef langs den ok, ik wil helpen en trek aan een van de ide gordijnen. Rits... daar scheurt het in

Ik ga naar de huiskamer, nadenkend over mijn laatste woorden. Gek toch eigenlijk, zoo zijn zooveel vrouwen. Niet de minste aanmerking kunnen ze velen op haar huishoudelijk werk en haar dito beleid. Ik ben zelf net zoo, bij diepgaand zelfonderzoek. Het is me, of ik een klap op mijn hoofd krijg — of ik met een verzakkenden vloer mee door den grond ga, als een mij staande een aanmerking maakt: „Je kon best je meisje eens wat meer achterna zitten. In geen twee dagen is er een stofdoek over den radiator in de badkamer geweest”. „Het is toch gek, dat die tennishemden tot Maandag moeten liggen, omdat het meisje alleen maar Maandags wast.”

Waarom zink ik zoo weg? Omdat mijn meisje ook een vrouw is, en al evenmin iets kan verdragen van op- of aanmerkingen over huishoudelijk werk. Onprettige eigenschap toch van ons, vrouwen. Nu ben ik 'er zoo een, dat ik woedend word, omdat die aanmerking is gemaakt, maar haar toch wel degelijk in mijn oor knoop. Zoodat 't dan toch helpt, en de radiator er tegenwoordig schitterend uitziet, laat 't dan zijn door mijn privé-stofdoek.

De jongen volgde me naar de theetafel en had nu eenmaal behoefte, zijn hart uit te storten.

„De huiskamerdeur sluit zoo slecht — het slot is lam — telkens vliegt de deur open. Dan zegt moeder: „Ja, ik moet den timmerman opbellen.” Maar ze doet het niet.”

Op hetzelfde oogenblik schoot me te binnen, dat ik verleden week gezien had, dat er aan zijn regenjas geen lusje meer was. En nu was 't er nóg niet aan. En 't is toch maar zoo'n oogenblikje werk. Even er voor gaan zitten, even je er toe zetten. En wat een voldoening geeft zoo'n opknapperijtje dan. Handig bracht ik den jongen op een ander chapter. Maar mijn aandacht bleef gevestigd op het onderwerp: Kleinigheden. Ik was me er duidelijk van bewust, hoeveel zorg, narigheid en ongemak een huisvrouw zich bespaart, als ze de kleinigheden steeds haar volle aandacht geeft, kleine reparaties onmiddellijk laat verrichten, kleine naai-karweitjes zelf gauw eventjes doet. Het is

Wascht zèlf Uw wollen dekens.

Maar.... dan met Persil. Dat is niet alleen gemakkelijk en voordelig, doch het verzekert U tevens een langdurig behoud Uwer dekens. U wast ze als volgt:

Persil met een beetje koud water oplossen (1 pakje Persil is voldoende voor 2 wollen dekens). Deze Persil-oplossing toevoegen aan de met koud water gevulde teil of tobbe. De deken meteen wasschen en wel door het sop er flink doorheen te drukken. Direct daarna eenige malen goed na-spoelen in koud water.

Wanneer U bovendien aan het spoelwater wat Henco Wasch- en Bleeksoda toevoegt, verhoogt dit nog het resultaat. De deken wordt er soepeler en zachter door.

Persil blijft Persil

E. Ostermann & Co's Handel Mij. N.V. Amsterdam - Fabriek te Jutphaas bij Utrecht

Bezoekt onze Stands op de Rotterdamsche Damesbeurs, waar dagelijks

Onlangs had ik een jongeling te logeeren, en ik de geheimen van onze badkamer uitged. Kraan zus, kraan zoo.

Ik wil de witlinnen gordijnen voor item luiten, de ringen gaan te stroef langs den tok, ik wil helpen en trek aan een van de eide gordijnen. Rits... daar scheurt het in e lengte ongeveer middendoor. Ja, dat was te verwachten.

Het waren de serre-gordijnen uit ons eerste huis, vermaakt voor onze tweede badkamer en we hebben den zilveren bruiloft l achter den rug.

„Ja jong“, zeg ik: „daar is op 't ooggenlik verder niets aan te doen. Gedurende dit week-end dien je te behelpen met die voden.“

Maandagmorgen is natuurlijk mijn eerste werk, den behanger op te bellen. In dien tijd heb ik een lumineuzen inval gekregen. Ik wil badkamergordijnen hebben van een waar Brabantsch bontje-rood en wit. Wat al dat mijn oude badkamer met hier en daar wat verveloosheid opknappen. Het valt inderdaad reusachtig op. Een breede om doet de gordijnen nog weer heter hangen. Het plezier van zoo'n opknappertje met zijn kleur en fleur vergoedt mijn zorgen: weer een uitgaaf, al mag niemand dat ze onvoorzien noemen.

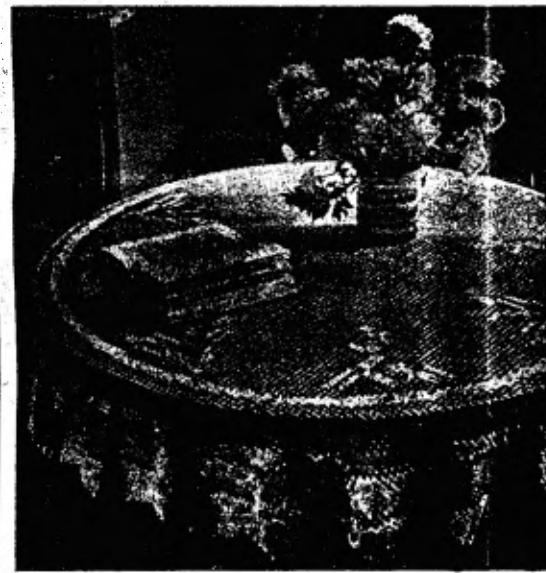
Toevalligerwijze komt dezelfde jongeling die week weer logeeren. Als ik hem mijn handdoeken uitreik uit de badkamer, zegt hij verrast: „Hebt u nu al nieuwe gordijnen?“ en ik antwoord: „Nu al? Die hangen er sinds Dinsdag. Ik kon toch niet met die voden blijven zitten?“

Hij is een bedachtzame jongen, zoo tuschen servet en tafellaken. Hij zegt ernstig: „Nee, dan kan ook eigenlijk niet. Maar het u, als er bij mijn moeder zoowat is, moet je er weken tegen aankijken en niet vinden we allemaal zoo naar. Zegt u ons tegen moeder, dat ze ook eens een beetje moet opschieten, als er iets kapot is“. De jongen heeft zoo'n beetje het recht mij te vragen, zijn moeder en ik kennen elkaar van onze prille jeugd af. Onze vriendschap is dus oud genoeg om een stootje te kunnen velen. Toch zeg ik: „Ik zal wel zalig passen. En zeg jij nu niet: tante Nannie doet alles veel gauwer herstellen, want dan kan ik zóó uit de gratie“.

Op het onderwerp. Kleinigheden. Ik was me er duidelijk van bewust, hoeveel zorg, narigheid en ongemak een huisvrouw zich bespaart, als ze de kleinigheden steeds haar volle aandacht geeft, kleine reparaties onmiddellijk laat verrichten, kleine naaiwerkjes zelf gauw eventjes doet. Het is ellendig, als het electrische strijkijzer onder stroom staat. Het meisje heeft mevrouw gewaarschuwd, maar ze komt er niet toe, den monteur op te bellen. Eindelijk slaat het af, op het ongelegenste oogenblik, als een avondjurk opgestreken moet worden. Het is nog vervelender, als de stekker van de theeketel is gebroken. Vandaag of morgen pak je 'm verkeerd aan — au! een prik.

Een oor uit de tran, zoodat de roe los ligt, kan iemand leelijk doen vallen.

Een kapotte mat dito.

Ieder hoekje van de kamer, elk onderdeel van de meubels moet gezelligheid ademen.

En wat is die geschondenheid een nare aanblik! Hoe prettig is het, zoo'n gat gerepareerd te zien! Wat kan spoedige reparatie het verdere verval stuiten! Dat is vooral met de verstel- en stopwerkjes het geval. Mijn kinderen zijn er volkomen op gedruid, dat ze hun kousen of sokken bij het minste gaatje of torntje opzij leggen. Zijn de kousen schoon genoeg, dan stop ik ze onmiddellijk. Zoo niet — in de wasch. Zoo heb ik wel altijd veel kousen en sokken in de wasch of in mijn stopmand, maar tenslotte

persi **persi**
E. Ostermann & Co's Handel Mij. N.V. Amsterdam - Fabriek te Jutphaas bij Utrecht

Bezoekt onze Stands op de Rotterdamsche Damesbeurs, waar dagelijks gratis leerzame en interessante Waschdemonstraties worden gegeven

Een veer bezweken van den divan. Laat men dat nu zoo, dan zijn er al gauw twee, drie veeren gesprongen en dan kan men een heele nieuwe veering aanschaffen. Belt men daartegenover dadelijk even den stoffeerder op, dan kan 't euvel terstond verholpen worden. Voor wie geen telefoon heeft, doet de drie cents briefkaart, 's avonds gepost, wonderen.

Dat is óók een van de kleine huishoudelijke zorgen: maken dat alles en allerlei aanwezig is. Wat kost het een tijd als men uit moet loopen om een postzegel! Om een bestelkaart van de spoorwegen! Om een label of een etiket! Al die kleinigheden moeten op een vaste plaats aanwezig zijn.

Om goed op de hoogte te zijn van mijn postzegelvoorraad heb ik onlangs voor een luttelen prijs een prettig formaat linnen portefeuille gekocht. De bladen dragen opzij een opschrift of een getal: 3 cent, 5 cent, rentezegel, plakzegel. Een ingeplakt strookje zorgt, dat de postzegels vast op hun plaats liggen.

De loop der tijden heeft voor de kleine karweitjes, die door betaalde krachten van buitenaf moeten verricht worden, een lastige omstandigheid geschapen. Waarop ik hier de aandacht wil vestigen. Als we vroeger voor zoo'n kleinigheid den loodgieter, den timmerman, den stoffeerder, of wien dan ook, opbelden, stonden ze een uur later voor onzen neus. Als we het tegenwoordig doen, duurt dat nog al ereis. Dan moeten we dus tóch tegen kapotte dingen aankijken en blijven aankijken. Eens werd het met een van mijn trouwste helpers van vroeger te erg. Vijf weken lang wachtte ik op zijn komst. Toen belde ik weer eens op en liet mijn ontstemming blijken. Hij beloofde, dat hij dienselfden middag zou komen. Hij kwam en toen was 't op slot van zaken en tot mijn zeer groote verwondering nog niet eens voor het zoo vurig begeerde karweitje. Hij zei

wens niet zoo heel lang meer. En na lang wachten was mijn antieke koordfaut met zijn nieuw wijnrood koord weer een te „schooner“! bezit.

Nu begreep ik 't ook, waarom mijn schoorsteenkap te smeren, waarom den loodgieter niet om den hoek van de dakraan stond met een nieuw leertje voor mijn kraan, waarom mijn timmerman me langer dan ooit liet wachten op een nieuwe latje aan mijn bloembak. Zij allen hebben personeel moeten weg doen. Zij allen gasteeds dieper gebukt onder de zorgen in dezen tijd. Hoe gebukt we er zelf om mogen gaan, laten we toch aan hun moeilijkheden denken. Als wij zelf maar niet vergeten, altijd goed op onze zaakjes te letten, geen kleinigheden te laten verslonzen, onze allergezelligste en leerzame „Dameskroniek“ trouw te lezen.

Tegen dat ge met vakantie gaat, zult u zien, hoeveel omslag het u bespaart, als alles aanwezig vindt: adreskaarten, labbindtouw. Hoeveel narigheid 't geeft, als den koffer tevoorschijn haalt en die hopen een kapot slot. Van den andere is de sleutel zoek. Aan den derden had een ijzeren hoes gezet moeten worden. Ik hoop, dat ge te veel kapotte kousen en sokken, noch dergoed met ontbrekende knopen, niet jurken of japonnen met torntjes zult vinden tegen den tijd, dat ge voor de reis moet pakken. En neem vooral uw naaigerei mee. Want anders wordt ge overstelpt door naai- en verstelwerk als ge thuis komt.

NANNIE VAN WE

wel altijd veel kousen en sokken in de wasch of in mijn stopmand, maar tenslotte doet men in een middag een berg af. En de kousen of sokken hebben zoo goed als niets geleden, terwijl een groot gat erin ze voor goed ontsiert, hoe keurig men ook stopt.

Een heerlijkheid is 't, om twee volledig ingerichte naaimandjes te hebben, één boven, één beneden. Hoe handig en plezierig om 's avonds gauw even de knopen, die zich dien dag nog begeven hebben, aan te zetten. In nachtgewaad, op bed gezeten, kan men allergezelligst de naald hanteeren. Met wat puntualiteit en ijver op dat gebied — ik naai desnoods 's nachts om drie uur nog knopen aan de afgelegde avondkleedij — heb ik een andere puntualiteit gekweekt. In negen van de tien gevallen wordt me de afgefallen knoop netjes op de vlakke hand gepresenteerd. „De knoop is van mijn blazer, hier istie”. „Van mijn wintermantel, alsjeblief”. Ik ben er zelf weleens verwonderd over. Maar telkens heel dankbaar, want bijpassende knopen zoeken is een heelsch werk en leidt zelden tot succes.

het zoo vurig begeerde karweitje. Hij zei met zijn zorgelijke stem, en ik keek met meelij naar zijn verouderd gezicht, zijn vermagerde en gebogen gestalte: „Ik kom 't u alleen maar eens uitleggen. Ik heb nog maar één knecht. Nu, zoo in 't voorjaar, is er nogal ereis wat werk. Ook grootere karweien — een paar kamers behangen, een nieuwe looper leggen. Misschien begrijpt mevrouw, dat ik dát dan toch moet laten vóórgaan? Daar kan ik dan toch niet van afloopen voor een nieuw koord in een stoel-leuning, of om zooiets. Het lijkt natuurlijk wel: Wie het kleine niet eert, is het groote niet waard. Maar dat is het niet. Ik moet toch leven, en mijn schulden betalen. Mevrouw is zoo 'n heele oude klant van me, ik dacht, dat mevrouw 't wel begrijpen zou”.

Ik moest mezelf bekennen, dat ik 't nu pas begreep. En ik zette dien zoogenaamden koordfauteuil, zitting en rug aan het houtwerk geregen met koord, dat nu stuk was, in een hoek. Dan had ik de ergernis niet langer voor oogen. Toen duurde het trou-

Als wij goed op onze zaakjes letten, houden wij ook nog tijd over om een goed boek te lezen, iets, dat evenmin mag worden verwaarloosd als het aanzetten van knopen.

„t u eens tegen moeder, dat zij ook een je moet opschieten, als er iets kapot is.”